

[Maisted]

være vedtaget og vi om en måned eller to igen skal diskutere landets sikkerhedspolitik.

Det radikale venstre har endog demonstreret sin magt ved at sige: vi vil gerne føre indkomstpolitik med regeringspartierne, men vi vil ikke forhandle med fremskridtspartiet. De er så magtfuldkomne, at de mener at have styrke til at tvinge fremskridtspartiet til at stemme for finanslovsforslaget. Der tager de fejl, ikke blot fordi det er et princip for fremskridtspartiet, men fordi det finanslovsforslag, der er lagt frem, er utilstrækkeligt, for problemerne melder sig igen, når vi når frem til næste overenskomstperiode. Så skal der, hvis der var mening i tingene, videreføres en indkomstpolitik, der nogenlunde ligner den, vi har set gennemført sidste år og her i foråret 1983. Det betyder, at man er tvunget til at gennemføre offentlige besparelser til dækning af skattelettelser og rentestigninger på den gæld, vi har. Det radikale venstre er nok magtfuldkomment, men jeg tror ikke, at lønmodtagerne vil acceptere en politik af tilsvarende karakter, hvis de ikke kan se, at det nytter noget.

Det vil altså sige, at situationen før dette folketingsvalg er præcis den samme, som den vil være efter valget. Det vil også sige, at hvis regeringen og det radikale venstre ønsker at videreføre en politik, som vi stort set er enige om på det økonomiske område, så er man tvunget til at forhandle videre med fremskridtspartiet. Og fremskridtspartiet vil også efter et valg være parat til at komme til nye forhandlinger for at være med til at løse landets problemer. Det manglede bare! Vi er ikke noget uansvarligt parti, som hr. Svend Auken siger, men det radikale venstre har bevidst undgået at føre forhandlinger med fremskridtspartiet for at nå en løsning vedrørende finanslovsforslaget.

Så er der selvfølgelig mange, der siger: ja men hvorfor skulle man betragte finanslovsforslaget som noget særlig vigtigt? Er det ikke snarere i denne situation et udtryk for tillid eller mistillid til regeringen? Det er det ikke. Der er ikke tale om mistillid eller tillid til regeringen, men der er mistillid til indholdet af finanslovsforslaget. Vi har hvert eneste år i al den tid, vi har været herinde, betragtet finanslovsforslaget som et hvilket som helst andet lovforslag. Havde vi ikke mulighed for at få indflydelse på opbygningen af finanslovsforslaget, ville man ikke imødekomme os

på væsentlige områder, sådan at vi kunne se, at det nyttede noget at stemme for forslaget, sådan at fremskridtspartiet virkelig fik indflydelse på lovforslaget, så er det klart, at vi ikke kunne tage medansvar for en sådan lov. Der er intet nyt i det.

Det nye er, at socialdemokratiet har givet fremskridtspartiet det blå stempel og siger, at det selvfølgelig er rigtigt, sådan skal man se på tingene. Vi skal vurdere hvert eneste lovforslag, der bliver lagt frem her i folketinget, og har vi ingen indflydelse på tingene, så er det klart, at man heller ikke kan forvente, at nogen stemmer for det, og man kan heller ikke forvente, at fremskridtspartiet stemmer for det.

Vi har principielt taget præcis den samme stilling, som det konservative folkeparti gjorde i 1976. Da sagde man: vi har et finanslovsforslag, der udviser et udgiftsbudget på 77 mia kr. Vi ønsker, at der skal ske budgetreguleringer for 7 mia kr., altså at man nedbringer underskuddet med 7 mia kr. I 1984 har fremskridtspartiet tydeligt sagt til regeringspartierne og de radikale, at med et udgiftsbudget på 187 mia kr. er det nødvendigt, at man nedbringer det med mindst 10 mia kr. Det konservative folkeparti måtte, dengang det ikke ville støtte finanslovsforslaget, kræve en regulering på omkring 10 pct. Vi har været så beskedne at sige, at vi bare vil have en regulering, der ligger på omkring 5 pct., for at få det trukket i den rigtige retning. Der er ingen forskel.

Så kan man sige, som jeg har hørt statsministeren sige, at for det konservative folkepartis vedkommende var det en politisk manifestation, at det ikke ville stemme for finanslovsforslaget. Ja, det er muligt. Jeg mener, at der også lå andre tanker bag ved det. Det var jo det år, da det konservative folkeparti sagde til sig selv: nu må vi begynde at føre fremskridtspartiets politik igennem, og vi må i hvert fald fortælle vælgerne, at vi har den holdning, som fremskridtspartiet har. Det må jeg indrømme at de har haft succes på, men så er det jo ejendommeligt, at man ikke nu har forståelse i det konservative folkeparti for fremskridtspartiets synspunkter.

Finanslovsforslaget, som ligger til afstemning nu, vil udvise et underskud af størrelsesordenen 58 mia kr. Finansloven for 1983 vil vise et underskud, der er på omkring 59 mia kr. Det er heldigvis betydeligt mindre